

Scénář: Ludmila Stoklásková

Ludmila Stoklásková, to je hrdinka tohoto příběhu. Narodila se v roce 1937, žila se svými rodiči a dvěma sourozenci v Pravčicích. Své dětství prožívala ve stínu druhé světové války.

00:06:25-00:06:33

„Když byl nálet, tak jsme se schovávali do sklepa.“

V tomto období se nejvíc bála toho, že se tatínek už nevrátí domů. Doma měli zemědělství. Starali se o koně, ovce, pěstovali na polích.

Po druhé světové válce došlo ke kolektivizaci zemědělství. Sedláci museli do společného jednotného zemědělského družstva i nedobrovolně odevzdávat své statky, zvířata a pole. Když bylo paní Stokláskové 19 let, zažila to i její rodina. Musela se dívat na to, jak jim ze stodoly odvádějí krávy. Když si na to vzpomene, ještě dnes má slzy v očích.

00:14:37-00:15:15

„Naši nechtěli jít do družstva, rodiče. Dělal se nábor a asi 3 nebo 4 zemědělci nechtěli z Pravčic do družstva. Dostali jsme obsílku, že nás zlikvidují. Takže nám vzali všechno. Já jsem tenkrát s tím papírem jela na pole za našima, protože to bylo hozené v komoře za oknem.“

Když rodině zabavily zemědělství, bylo jim to líto, ale museli nějak pokračovat. Její otec odešel pracovat do státního statku. Manžel pracoval v jednotném zemědělském družstvu. Svůj nesouhlas s tehdejšími režimem dávali najevo tím, že nechodili k volbám.

00:33:20-00:33:33

„Manžel nevolil, nechodil za komunistu vůbec volit. Já jsem taky nešla.“

I proto dcera Ludmila nemohla jít na svůj vysněný obor, na veterinu. Další nepříjemnou událostí pro rodinu byla okupace v roce 1968.

00:32:33- 00:33:00

„To jsme měli tady takové rádio, tož jsem to slyšela z rádia, tak hráli pořád tu hymnu a že je rozhlas obsazený a že nemůžou vysílat. tak jsem tady poplakávala. Děcka nesměly nikde jít, jenom se dívat z oken.“

Příběh má ale šťastný konec. Po sametové revoluci byl rodině po téměř 40 letech vrácen majetek a hospodářství. A tak mohly zase začít hospodařit. Jejich pole nezničila ani velká povodeň v roce 1997.

Paní Stoklásková bydlí v Hulíně. V průjezdu domu má na zdi velký kříž a hned vedle koňské postroje z původního statku. To dokazuje, že víru ani vztah k půdě jí komunisti nesebrali. Největší radost má z šesti vnoučat a z šesti pravnoučat a je ráda že pokračuje její dcera a syn v zemědělství.